

Det maatte imidlertid have en særegen parlamentarisk Interesse for os at høre, hvorledes de ærede Medlemmer, som man ellers udenfor Salen betegner som dem, der væsentligt ere de eneste, der yde Bidrag af Betydning til Debatten her i Salen — hvorledes disse Medlemmer, naar de alene fik Behandlingen af Lovforslagene, da kunde tumle med dem. Der faldt en Uttring om, at „hænge“ Forslag i Udvalgene. Det ærede Medlem har vist ingenfomhelst Grund til at bruge den Uttring, og den er maasse ogsaa uden nærmere Overveelse flydt ind i hans Tale, saa jeg skal ikke nærmere komme ind paa den. Jeg er vis paa, at Folkethinget og dets Udvalgs Delegerede ville kunne forsvare deres Udsæd lige over for dem, som de nærmest have Ansvar overfor. Det ærede Medlems Fortolkning af § 16 i Grundloven kan jeg ikke tiltræde, idet jeg ikke skjønner rettere, end at en almindelig Ministerforandring er en Regjeringsforanstaltning, og det en Regjeringsforanstaltning af alvorlig Art, og naar det hedder i § 16, at vigtige Regjeringsforanstaltninger skulle forhandles i Statsraad eller i Ministerraad, saa er jeg overbevist om, at det ærede Medlem har ikke Ret, naar han siger, at det ikke er i et Ministerraad, at den Sag er bleven forhandlet, der har fundet sit Udtryk i den allerunderdanigste Udtalelse til Kongen af 23de December f. A. Jeg er fuldstændig overbevist om, at denne Udtalelse er bleven forhandlet i et Ministerraad, saa at den altsaa ikke er lavet af en af Ministrene og derefter sendt om til de andre, men er udgaaet af et Ministerraads Forhandlinger. Det ærede Medlems Foredrag er jo iøvrigt i sin Helhed og i sine væsentlige Punkter blevet indbragt i forrige Møde af den dertil nærmest Forpligtede og Berettigede — nemlig den ærede Ordfører for Forslagsstillerne af Dagsordenen — og indbragt paa saadan Maade, at jeg ikke vilde paatage mig en saa omhyggelig Drøftelse deraf, og naar jeg desuagtet omtaler det ærede Medlems Foredrag, saa er den egentlige Grund den, at der fra hans Side kom en Henvendelse til os med Hensyn til enkelte Punkter i Udtalelser, der ere faldne fra vor Side, og som han oplæste. Det ærede Medlem oplæste saaledes adskillige konstitutionelle Sandheder, udtalte til forskjellige Tider af politiske Mænd, og spurgte os, om vi vilde gaa fra disse Sandheder, om vi vilde tilbagefalde dem. Det er mig dog ubegribeligt, hvorledes et æret Medlem kan komme og forlange af os, at vi skulde tilbagefalde Sandheder, som han selv og enhver politisk Mand af konstitutionelt Sindelag har hylbet lige siden 1849, altsaa tilbagefalde Noget, der er saa almindeligt anerkendt, at Ingen, undtagen Proffitpolitikere — undlade at hylde det. Jeg er overbevist om, at det ærede Medlem maatte antage, at vi vare altså alvorlige Mænd og havde for god Kjendskab til de Forhold, hvorom vi talte, til at vi noget

Dieblit skulde tænke paa at lade os examinere paa den Maade af det ærede Medlem til en Tilbagefaldelse af veloverveiede Uttringer. Men hvad vi derimod ville frigjøre os for, er de Misforstaaelser, som man har klæbet paa disse Udtalelser. De ere, som noksom paavist, gaaede igennem i Ministeriets Udtalelse til Kongen, og ere de komne denne ene Gang frem i Ministerraadets og i Statsraadets Forhandlinger, er det meget naturligt og ligger meget nær at antage, at i det Hele have de Referater, som Ministeriet har været i Stand til at kunne give Statsraadets Chef om Forholdene her, i Paalidelighed svaret omtrent til Paalideligheden af deres Henvendelse til Kongen af 23de December. Ogsaa deri ligger en af Grundene til Unsikkerheden af, at der dannes andre Mellemled mellem Statsraadets Chef og Folkets Repræsentanter end de nuværende. Det ærede Medlem vilde nemlig aldeles forgjæves søge at finde, at vi have hævdet, at et Ministerium skulde være i Overensstemmelse med Folkethinget paa den Maade, at vi toge lidet Hensyn til, at det ikke ogsaa var i Overensstemmelse med det andet Thing; derom foreligger der ikke et Ord fra vor Side. Vi have sagt, at det var nødvendigt for det konstitutionelle Livs Udvikling, at Ministeriet var i Overensstemmelse med Folkethinget. Det er imidlertid en Selvsølg, saa at det ikke behøver at udtales, at det maa være ethvert Ministeriums alvorlige Pligt at søge at være i Overensstemmelse ogsaa med Landstinget, fordi alle Lovforslag og Beslutninger skulle vedtages i begge Thing for at kunne blive til Love. Skulde dette da siges i en Adresse fra Folkethinget? Behøver det at forklares, at et Ministeriums Opgave, hvis det vil udføre Noget, maa være ikke blot at søge at være i Overensstemmelse med Folkethinget — hvilket vi hævde er naturligt — men ogsaa søge lige saa særligt at være det med det andet Thing, hvis Samtykke er nødvendigt for at faae Love og Beslutninger vedtagne, dersom den nuværende Forfatning skal kunne bruges? Men fordi man ikke har sagt dette — hvilket er aldeles overflødig at sige — derfor har man tilladt sig denne Misforstaaelse. Naar jeg siger: derfor har man tilladt sig denne Misforstaaelse, saa kunde deri maasse ligge en Billie, og jeg vil derfor sige: derfor er den Misforstaaelse kommen frem, at man endog har sagt, at Folkethinget forlangte et Ministerium, til hvis Personer det selv stillede Forslag og derefter vedtog, og det er ogsaa ubivilligt saaledes, at det skulde frengaa af Folkethinget efter Forslag, at de og de Mænd skulde sidde i Regjeringen. Jeg tror, at det ærede Medlem og hans Medforslagsstillere, om hvis Forslag vi i Dag forhandle, og sandsynligvis komme til Afstemning, ved en nøie Overveelse af hele Stillingen have opfattet vore Fordringer i den Henseende korrekt, ligesom ogsaa deres Blik paa Situationen er et saadant, at det